

ЗА НИКОЛА ВАЩАРОВ

През лятото на 1932 г. научихме, че е дошъл на работа във фабриката нов млад техник, Никола Ващаров. Наскоро след това мъжът ни го доведе у дома на гости. Младият колега ни направи впечатление с неговото изразително лице и непокорна коса. Говорихме за Варна, за Морското училище, за общи познати и близки. От този ден между него и нашето семейство се създаде една истинска приятелска дружба, която все повече укрепване.

Ние бяхме дошли във фабриката от 1930 г. През зимния сезон беше се образувала театрална група от административния и техническия персонал на фабриката и учителите от с.Бераново. С настъпване на есента театралната група пак се раздвижи, започна да се стига за работа, да събира любители-артисти. В групата влезе да играе и Никола Ващаров. Аз още от малко имах влечение към театъра, играя бях в няколко преси, но като смъхана вече, с малко дете имах възможност да отделям време за театралното изкуство. В групата на фабриката остро се чувствуваше липса на жени, и Ващаров като научи, че нямам артистичен талант, не ме остави, докато не ме убеди да взема роля за изучаване. Аз дълго време се съпротивлявах, изтъквайки му различни причини - че много ми е работата в къщи, че уа' мъжът ми не разрешава, но най-главното, че няма на кого да оставя детето, за да ходя вечер на репетиции. А да го вода със себе си ми се виждаше рисковано, защото сцената, където репетирахме беше студена. Ващаров вончии ми доведе отхвърляше и като видя, че аз не отстъпвам, а мъжът ми не изразява да играя, открито ми заяви, че участието ми в театралната група не е само за наше развлечение, а има по-дълбока и сериозна цел - свързано с работата на прогресивните хора между работниците. Като ми створи очите, аз веднага се съгласих и за-